

Nuntă, ispășire, legământ

Joi, 30 iunie 2011

Gili Cârstea

Controversele care sfâșie peisajul adventist contemporan au o singură origine. Fie că este vorba despre caracterul lui Dumnezeu, despre neprihănirea lui Hristos, despre ispășire sau despre natura umană a lui Hristos, toate depind de o corectă înțelegere a scopului lui Dumnezeu în marea controversă.

Observând scena teologiei adventiste din ultima jumătate de secol, se poate constata ușor lipsa oricărui interes la acest subiect major, vital și fundamental pentru orice poziție luată față de adevăr. Nu numai că nu veți găsi în presa oficială nicio lucrare serioasă despre scopul etern al lui Dumnezeu, dar chiar și simplele articole sau predici sunt greu, dacă nu imposibil de găsit.

Când ați citit un articol în presa bisericii despre părtășia de natură divină, pe care Spiritul Profeției o identifică a fi cheia în înțelegerea doctrinei sanctuarului și a produsului ei final, Nunta? Nu veți găsi așa ceva, deoarece poporul nostru este călăuzit către alte priorități. Dreapta radicală ne împinge către tot mai elaborate programe de fapte mântuitoare, iar stânga liberală visează să vindece Babilonul.

Toți par conștienți că „fiica poporului Meu” este lovită de o „rană foarte usturătoare,” dar nu sunt dispuși să recunoască faptul că toate lecurile băbești experimentate pe trupul inert al bisericii au fost complet nefolositoare. Scandalurile recente, în care figuri proeminente au suferit „căderi morale,” încă nu reușesc să deschidă ochii oamenilor de frunte din adventism că nici dreapta radicală și nici stânga liberală nu au vreo soluție la maladia gravă care a cuprins biserica. Ei continuă tencuielile cu ipsos și tot ce speră este să nu vină furtuna în timpul mandatului lor.

Deși cade încă la urechea surdă a doamnei Laodicea, soluția lui Dumnezeu, simplă și veche de când lumea, se va dovedi în final salvatoare pentru toți cei care vor descoperi calea consacrată pe care a mers Fratele nostru mai mare.

Acest concept al Nunții poate părea derutant pentru mulți, deoarece ani de zile ei au știut că nunta nu este nimic altceva decât ospățul, masa festivă. Niciodată nu le-a spus nimeni că fecioarele acelea adormite din parabolă sunt chiar logodnica Mirelui, și nicidecum oaspeții, mesenii, invitații. Strigarea care se aude la miezul nopții, și care dă deșteptarea, tocmai aceasta spune: „Iată Mirele!” Adică, „a sosit timpul Nunții, al unirii dintre divin și uman, așa cum este detaliat și vast explicat în tot sistemul ceremonial din vechime, iar această lucrare este pentru voi, cu voi și în voi. Priviți mai atent la Hristos, ca să vedeți ce dorește Dumnezeu să realizeze în voi și cu voi.”

Iar descrierea despre ce dorește Dumnezeu să facă în și cu poporul Său este explicită, evidentă și la îndemâna oricui: „Dumnezeu dorește să facă din biserica Sa întruparea continuă a lui Hristos” (The EGW 1888 Materials, 1907).

Este devastator să mobilizezi o biserică de 16 milioane de membri să se roage cu disperare pentru redeșteptare, și în același timp să faci toate eforturile posibile spre a astupa gura celor care strigă deșteptarea.

Geniul și destinul mișcării advente a fost acela de a produce Mireasa lui Hristos, ca să poată avea loc Nunta descrisă în Apocalipsa 19. Nu este uimitor că tocmai această solie este cea mai combătută, batjocorită, sfidată, neglijată și garată pe o linie moartă, astfel ca poporul să nu audă de ea?

Starea prezentă a bisericii strigă cu glas de tunet că Dumnezeu nu a reușit încă să facă din poporul Său „întruparea continuă a lui Hristos,” iar unul dintre motivele principale este acela că ispășirea a fost înțeleasă complet greșit. Conceptele despre întrupare, ispășire, nuntă, legământ, trebuiesc neapărat așezate în contextul marii controversă, ca să poată străluci la justa lor valoare. Altfel, ele devin simple elemente de decor, metafore despre nimic, bune doar de plictisit generațiile de tineri din biserică.

De aceea vă invităm să recitiți un articol publicat anii trecuți, în care sunt analizate și puse în perspectiva corectă noile raze de lumină pe care Dumnezeu ni le-a trimis în 1888, cu speranța că vom fi destul de umili să recunoaștem că poate am greșit în înțelegerea informațiilor străvechi despre ispășire și restaurare:

[ISPĂȘIREA: Locul unde Dumnezeu și omul devin una](#) (5 februarie 2009).